

Ewout Storm van Leeuwen

HET VERSCHOLEN RIJK

III ONTPLOOIDE WERKELIJKHEID

Binnenlands en buitenlands lopen oude patronen vast. De nieuwe natie Alantis zoekt te midden van de verwarring naar de juiste koers. Er wordt geëxperimenteerd met nieuwe samenlevingsvormen, gebaseerd op respect en niet op machtsverschillen. Men is vooral eerlijk. Tegenover elkaar en tegenover zichzelf.

De combinatie van daadkracht, goud en een geniale uitvinder leidt tot een uitbarsting van duurzame technologie. Er ontstaan bedrijfjes die met die uitvindingen gaan werken. Er is ook een donkere zijde. Met het goud van Yuli en Toms vernuft wordt een gewapende clipper uitgerust met motoren, draaibaar geschut en een fanatieke, superjonge bemanning.

De Yuli-2 onderneemt een reis naar het Verre Eilandenrijk, waar Yuranes hij-helpt en Yahlallos zij-helpt te vinden zouden zijn. Onderweg wordt afgerekend met wrede piraten en even wrede walvisjagers. De kanonnen spreken. Yuli gaat gebukt onder de dood van vele mannen, hoe meedogenloos die ook waren tegenover hún slachtoffers.

In een politieke arena vol venijn weet de wijsheid van kloosterlingen en helderzienden door een gelukkig ongeluk de overhand te krijgen. De intelligente zeebewoners worden erkend als naasten van de mens. Het werkelijke verscholen rijk.

"[...] reisgids naar een betere wereld. Voor kinderen, vrouwen, onze neven en nichten in de zee, de onzichtbare rijken, dieren, bomen... de Aarde. En uiteindelijk ook voor de mannen, die het allemaal zo goed weten."

Een lezer

ISBN 978-90-72475-41-1

Boekencoöperatie

NUR 330 (Spannende boeken algemeen)
Eco fiction

Ewout Storm van Leeuwen

HET
VERSCHOLEN
RIJK

III ONTPLOOIDE WERKELIJKHEID

Uitgeverij Magister
Eco fiction

Ewout Storm van Leeuwen, *Het verscholen rijk III, Ontplooid werkelijkheid*
Copyright © 2020 Ewout Storm van Leeuwen & Boekencoöperatie Nederland U.A. (voor deze uitgave)

Dit is het derde en laatste deel van een bewerkte heruitgave in 3 delen van *Het versluisde land*, dat in 2010, 2011 en 2012 in 8 delen is verschenen bij Uitgeverij Magister.

Omslag en opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

boekcoop@gmail.com

www.boekencooperatie.nl www.boekenroute.nl (webwinkel)

NUR 330 (Spannende boeken algemeen) Eco fiction

ISBN 978.90.72475.41.1 (papieren uitgave)

ISBN 978.90.72475.70.1 (e-boek)

1. Schokkende gebeurtenissen	7
2. Leiders en lijdenden	13
3. Isolementen doorbroken	26
4. Indringers	43
5. Volksvergadering	54
6. Autonomie in verbondenheid	61
7. Naar Ogam	69
8. De Yandan residentie	86
9. Op weg naar schoonheid	107
10. Plannen maken	125
11. Sluiks en geniepig	131
12. Politieke druk	135
13. Wonderen in de proeftuinen	141
14. Natascha en Yahlallo	151
15. Alante's proeftuin	168
16. Moordaanslag	179
17. Alantis Haven	193
18. Terugkeer van de koningin	200
19. Een komen en gaan van schepen	209
20. De geboorte van de sterrekinderen	216
21. De clipper	225
22. Voorbereidingen	235
23. Opnieuw Ajudya	241
24. Bezoek aan een oude bekende	253
25. De reis tekent zich af	264
26. Proefvaart met de clipper	276
27. Over bezit en eigendom	285
28. Voordat de zeereis begint	295
29. De kracht van wapens	306
30. De doop van de Yuli-2	320
31. Overhaast vertrek	331
32. Walvissen in concilie	349
33. De walvistrek	363
34. Jacht op de jagers	379
35. Het Zeevolk	395
36. Het Verre Eilandenrijk	408
37. Eerst langs het huis	418
38. Alantis Haven	425
39. Alantis Stad	429
40. Om erkenning	438
41. Hard tegen hard	448
42. Unie van de Krachtige Vrede	457

Schokkende gebeurtenissen

MIDDELEN OP DE OCHTEND werd de lucht vreemd heilig. Een onbestemde beklemming beving de inwoners van Alantis. De kinderen werden stil, in tegenstelling tot de dieren, die rusteloos begonnen rond te dwalen onder het klaaglijke geloei van de buffels. Een rood waas trok voor de zon. Steeds vaker werd er naar de lucht gekeken. Er dreigde natuurgeweld. Een storm was het niet, die kenden ze wel, met de voortekenen. Dit was anders. Toen vielen ook de vogels stil.

Iedereen hield de adem in, het hart bonzend in de toegeknepen keel.

Een schokgolf trok onder hen door, stofwolken bolden omhoog. Gillend, krijgend vielen ze op de bobbende grond, mensen en dieren, temidden van losgetilde kluiten en ruisend zwaaiende bomen. Een tweede schok volgde, minder krachtig, meer een opluchting.

Tom zat in trance en luisterde naar de Aarde. Hij kon de schokgolven traceren vanwaar ze kwamen en waar ze naartoe gingen. Zijn derde zicht dijde uit en doordrong de aardlagen, uitgenodigd door de Aarde zelf. Hij werd de oorsprong van de aardbevingen gewaar. Ver weg schoof een schol van de aardkorst onder de bergen in het oosten, een beweging die lang stil had gestaan. De korte schok had een gedurende eeuwen opgebouwde spanning ontladen. Breuklijnen waren verschoven, nieuwe ontstaan. Sommige bergen waren van aanzicht veranderd. Langs oude breuken dwaalde zijn geestesoog door het gesteente omlaag; verkende lang in rust gebleven magmahaarden diep in de aardkorst. Op een suggestie van de Aarde keerde zijn bewustzijn zich omhoog, naar de oppervlakte.

Het klooster van de Bergorde stond ongenaakbaar en onbeschadigd op zijn klif. Macht balde zich er samen.

Thomas!

Zijn bewustzijn vloog naar binnen, zoals een postduif naar zijn thuis.

In een zaal zat een kring van gelouterde zielen

Ja, wij hebben deze aardbeving losgemaakt,

nu hij nog niet verwoestend was.

Bewondering

Adept ben je, reizend met je zicht, veiliger zo.

Er zijn nieuwe bodemschatten aan het licht gekomen.

Wees alert.

Een vraag..

Ja, ook die aardbeving hebben wij losgemaakt.

Jullie moesten het goud en de kristallen vinden.

Via de kristallen kunnen wij berichten overbrengen.

Ja, ook dit contact gaat via het kristal dat je draagt.

En de Aarde?

Zij spreekt zelf tot je.

Al toen je kind was.

Met tegenzin trok Tom zich terug in zijn lichaam. Even voelde het aan als een waanzinnig makende beperking, alsof hij levend begraven werd. De terugkeer van zijn geest bracht zijn verstilde lichaam in beweging: het begon te niezen van het dichte stof. Kindergehuil riep een reflex op om te hulp te komen.

De uren erna had hij geen tijd om na te denken over zijn astrale reis in de aarde. Hij had al zijn aandacht nodig om de ontzetting van de bewoners tot bedaren te brengen. Onder het rondgaan verzamelde zich een sleep kinderen achter hem aan. Hij kwam er meer als hijzelf tegen: de reus Jittakong, het oude mens ChiMin en een paar van de jongeren uit Ogam kruisten zijn pad met groepen kinderen in hun kielzog. Verder weg kon hij de lange gestalten van Victor en Danan boven tientallen kinderkopjes zien uitsteken. Kajo was met een paar jongetjes en meisjes bezig de dieren te kalmeren. Tom bewonderde het joch om zijn onverstoorbare levenslust en verantwoordelijkheidsgevoel.

Voor zover hij op kon maken was er geen schade aangericht, aan de oppervlakte althans.

Bij de grote tent verzamelden zich kinderen rond Yuli en Yurane. Glimlachend en standvastig vormden zij het centrum van een langzaam draaiende werveling van geleidelijk tot rust komende groepen met hun jonge begeleiders. Ze bewogen zich, meedraaiend met de rijen kinderen, in een spontane reidans naar het plein met de poel, waar alle ruimte was om bij elkaar te komen. Het geroezemoes doofde langzaam uit toen de voltallige bevolking van Alantis rond de poel was verzameld. Het stof daalde en bedekte alles met een roodbruin waas. Het niezen werd navenant minder.

Yurane ging zitten; de kinderen om haar heen volgden. Als kringen in het water breidde de beweging zich uit. Yuli bleef met gespreide benen, de handen in de zij, als de spreekwoordelijke rots in de branding in het midden staan. Tom bewonderde haar aardse standvastigheid, de vitale kracht die de gebronsde koningin uitstraalde. Haar eerste beweging bestond uit het stof van zich af kloppen, luchtigjes, zoals je doet als je bij iemand het huis binnengaat.

‘Lieve Alantiërs.’

Haar welluidende stem droeg ver. Ze was een geofende spreekster. ‘De aarde,’ ze stampte met een voet om aan te duiden waar ze het over had, ‘heeft even gehuiverd. Voor ons, die op haar huid leven, is dat schrikken. Gelukkig wonen we veilig in tenten, zodat we hier niet bang hoeven te zijn dat ons huis instort.’ De lichte nadruk op het woordje hier was bedoeld voor de vele kinderen die uit ingestorte huizen en kelders waren bevrijd. Die hadden het al eens meegemaakt hoe het is onder puin bedolven te raken, ze kenden de doodsangst om levend begraven te zijn.

‘Als we het nog een keer voelen aankomen, gaan we gewoon in de tuin plat op de grond liggen. Dan kunnen we zelf niet vallen en kan er ook niets op ons vallen. We gaan niet op de weg liggen, want die kan misschien breken. Snappen we dat?’

De kinderschaar liet een instemmend gemompel horen. Ze hingen aan haar lippen.

‘Goed, dan gaan we eerst alles afstoffen...’ demonstratief klopte ze haar kleren nogmaals af, ‘...en dan gaan we eten. En zingen.’ Deyoo, die vlak voor haar op de grond zat, zette spontaan een kinderliedje in, dat meteen door honderden kinderen werd opgepakt. Weldra loste de menigte zich op in zingende groepjes, die onder leiding van hun begeleiders dansend en huppelend naar hun tenten terugkeerden.

De reisgenoten verzamelden zich bij de grote tent. De vrouwen gingen eten bereiden en de mannen schoonmaken. Alante verdween op Tom’s verzoek om iets voor hem te doen. Moe en stoffig zaten ze korte tijd later met een etenskom in een kring. Die was behoorlijk uitgebreid sinds de stichting van hun stad. Tom zat tussen Yuli en Alante in en keek de kring rond. Wonderlijke gedachten en gevoelens golfd door hem heen. Hij wist zich met elk van de anderen verbonden op een geheel eigen wijze. Hij leunde iets achterover. Aan de andere kant van Yuli zat haar hartsvriendin Yurane, zieneres en begaafd tuinierster. Allebei zwanger van hem. Victor, meesterdief en zanger, zat met zijn geliefde Deyoo, de engelachtige jongen met de mooiste sopraan die hij ooit had gehoord, in zijn arm. Ze waren in gesprek met Danan, de Dorische regisseur die hen van de soldaten had gered door een spectaculair toneelstuk op te voeren, en zijn geliefde, de actrice Zelena. Waar zouden ze het over hebben? Ze zagen er nogal ernstig uit. Jittakong, de reusachtige porseleinbakker uit Doran, was blijkbaar ook in het gesprek betrokken. Daarnaast zat Kajo, hun eerste metgezel – met zijn waterbuffel natuurlijk – op hun zoektocht naar Alante’s raadselachtige afkomst. Hij zat half omgedraaid te praten met... olijk deed hij of hij achter Kajo’s rug gluurde, waar zijn vriendinnetje Ni’inja zich verborg, verlegen maar vastbesloten er bij te blijven. Haar bruine toetje spleet in een stralende glimlach van de witste tanden toen ze zich gezien en geaccepteerd wist.

Het werd opgemerkt door een paar koolzwarte ogen. Ogen die hem zelden uit hun blikveld lieten ontsnappen. Hij wenkte Natascha om bij hem en Alante te komen zitten. Ze trok haar broertje Yahlallo aan zijn arm. Het jongetje zat met zijn rug naar Tom toe. Zou hij zitten te mediteren? Wel ongewoon voor een zevenjarige, maar Yahlallo was vanwege zijn enorme Gave oud en wijs voor zijn leeftijd. Hij keek op. Zijn lichte ogen ontmoetten die van Tom en flitsten even nog lichter op. Aan de hand van Natascha rende hij naar hem toe. Verheugd gingen ze dicht tegen hem aan zitten, Yahlallo tussen zijn benen en Natascha tegen hem aan. Alante sloeg haar arm om haar heen.

Yuli stootte Tom aan: 'We willen wat technisch van je horen.'

Hij raapte zijn gedachten bij elkaar terwijl hij overeind krabbelde, wat niet eenvoudig was met alle geliefden die aan hem hingen.

'Ja, de aardbeving. Hij had zijn oorsprong in de bergen, daar in het oosten.' Hij wees. 'Hij was heel krachtig. Ik denk dat de bergen er daar nu anders uitzien. Wat wij voelden was de rimpel die er omheen ontstond, zoals wanneer je een steen in het water gooit.' Demonstratief gooide hij een steentje in het zwembad. Zijn toehoorders keken naar de kringen in het stille water alsof ze het verschijnsel voor het eerst zagen.

'Er kan ons hier niet veel gebeuren als er een aardbeving in de bergen plaats vindt,' vervolgde hij, de kring rondkijkend. 'Er kan niets omvallen of instorten, zoals Yuli daarnet al zei, want het is hier helemaal plat. De aarde zal zich hier niet splijten, want het is geen rots maar zand en klei.' Een paar toehoorders zuchtten opgelucht. Het was een oerangst om door de aarde verzwolgen te worden als die zich bij een aardbeving opende.

'Het enige wat kan gebeuren, wat al eerder is gebeurd, zoals we hier en daar kunnen zien, is dat de watertunnels en waterkelders beschadigd raken, zoals op het plein met de poel, of zelfs helemaal instorten, zoals dat diep gelegen meer waar we Alante's grootvader zagen staan.'

'Waar de boot in rolde toen we de remmen waren vergeten!' riep Kajo.

'Ja die,' grinnikte Tom. Kajo rende naar Tom toe om hem uitgebreid om de nek te vallen. Tom wenkte Ni'inja, die meteen onbevangen achter haar vriendje aan kwam rennen, en plantte de twee voor Yahlallo in het gras. Weer ernstig ging Tom verder met zijn uitleg over de aardbevingen. 'Alante heeft op mijn verzoek in de watertunnels gezwommen en volgens haar is er niets veranderd. Het water zal blijven stromen.' De zeeprinses knikte hierop bevallig, trots dat zij dat voor hen had kunnen uitzoeken.

Jittakong lachte verlicht. Hij was het meest bezorgd geweest.

'Ik heb ook nagedacht over wat er zou gebeuren als er een aardbeving in zee zou plaats vinden. Jullie weten dat er dan enorme vloedgolven kunnen ontstaan, die een kust helemaal kunnen overspoelen.'

‘Maar die komen hier toch niet voor?’ vroeg Yuli aarzelend. ‘Tenminste, ik heb er bij mijn geschiedenislessen nooit van gehoord.’

‘Nee, de ondiepe zee, waar onze landen omheen liggen is bijna helemaal opgevuld met zand en klei, dat de rivieren erheen hebben gebracht. Maar zelfs zeebevingen heel ver weg kunnen een vloedgolf aan onze kust veroorzaken. Die is echter goed beschermd door de mangrovebossen. Elke vloedgolf zal daar in doodlopen. In de kreek waar onze haven is zal het nog maar een deining zijn.’

‘We zijn hier dus helemaal veilig?’

‘Ja, de strook waar aardbevingen kunnen voorkomen is in deze landen langs de bergen in het oosten, waar het daarnet ook gebeurde. Maar er is meer. Ik heb het gezien toen het gebeurde. Ik was met mijn geest in de Aarde.’

Ze luisterden muissstil.

Tom liet zich afdrijven in zijn geheugen en maakte opnieuw mee wat de Aarde hem verteld had. Met stille stem, toonloos in zijn trance, vertelde hij. ‘De Aarde is bezig haar bodemschatten te openen voor ons, de mensen. Dat doet ze door de rotsen die er altijd boven hebben gelegen te breken. Dat is net gebeurd.’ Hij repte wijselijk met geen woord over de rol van de Bergkloostermonniken daarbij. ‘Er liggen nu enorme schatten, ertsen, steenkool en metalen aan de oppervlakte.’

De luisteraars zogen gespannen hun adem in bij deze woorden. Ze voelden zich aanwezig bij grootse gebeurtenissen, veel groter dan het mensenwerk waar ze dagelijks druk mee waren.

‘De heuvels die we in de vlakte zien liggen, zijn vroeger vulkanen geweest, die diep op de zeebodem ontstonden. In de loop van de tijd zijn ze begraven met zand en klei uit de rivieren die in de zee uitkwamen. Van boven zijn ze afgesleten door water en wind.’ Tom’s monotone stem schilderde de beelden in hun geesten, beelden die een mens nooit met zijn ogen kon zien, eonen en eonen samengevat in een schouwspel dat zich voor hun innerlijke ogen afspeelde terwijl hij vertelde. ‘De oude vulkanen bevatten edelstenen en goud, zoals die in Yuli’s kroon, die we in de kraterwand van Alante’s geboortemeer hebben gevonden. Toen wij er waren had de Aarde net haar schatten voor ons geopenbaard, door een deel van de wand in te laten storten. Dat zal vaker gaan gebeuren. We mogen zelf beslissen of we de schatten aannemen of ongebruikt laten.’

Begeerte wervelde rond. Gierige grijpgrage hebberigheid ging door alle aanwezigen heen, doch vond geen vat. Uiteindelijk bleef iedereen onbewogen. Edelstenen en goud? Leuk. Mooi. We halen wel wat op als we er iets moois van willen maken, alleen nu even niet.

‘In de verre toekomst kan het zijn dat er nieuwe vulkanen ontstaan, aan de andere kant van de bergen. Niet meer in deze vlakte. Daar is de Aarde al heel

lang geleden tot rust gekomen. Aan de andere kant van de bergen niet, daar schuift een stuk van de Aarde over het stuk waar wij op zitten. Daarom zijn er ook bergen.' Hij hoefde het niet verder uit te leggen. Zijn toehoorders zagen voor hun geestesoog wat hij bedoelde, wat hij zelf gezien had.

'We zijn hier dus veilig?' Alante stelde de vraag nog een keer. Het was de gedachte van allemaal.

'Ja,' antwoordde Tom, terwijl hij ging zitten. 'Onze stad ligt hoger dan de zee, op de duinen die hier ooit zijn opgestoven, dus zelfs van springvloeden zullen we gevrijwaard blijven.'

'Goh, wat kan je dat goed,' verzuchtte Kajo. 'Ik kon het allemaal zien. Je bent echt een tovenaars hè?'

Tom werd verlegen door de blikken die hem van alle kanten werden toegezonden; hij was zich niet bewust dat hij iets bijzonders had gepresteerd. In een onwillekeurige reactie omhelsde hij met neergeslagen ogen Yahlallo, die dat heerlijk vond en intussen heftig knikkend tegen de anderen Kajo's spontane opmerking zat te beamen.

Natascha was zich zijn opgelatenheid bewust en ging tegen hem aan zitten.

Alante, die dezelfde aandrang voelde om hem te beschutten, was tegelijk aan zijn andere kant tegen hem aan gekropen. Tom liet zich genietend verwarmen. 'Ik denk dat het goed is om jouw verhaal aan alle kinderen te vertellen,' zei Yurane bedachtzaam. Zij had zijn uitleg net zo levensecht meegemaakt als Tom het had gezien tijdens de aardbeving. 'Zullen wij tweeën dat op ons nemen? Wij kunnen beiden beelden overbrengen.'

Hij knikte. Het was zo vanzelfsprekend dat hij er geen woorden voor nodig had.

Na de vergadering kuierden Tom en Yurane naar het plein, waar ze weldra allebei een grote kring kinderen om zich heen hadden. Het was leuk om te doen en verveelde niet. Door de bijna spontane afwisselingen van de groepen luisteraartjes merkten ze hoe gemakkelijk en doeltreffend de nieuwe stad was georganiseerd. Elke groep kinderen had vaste begeleiders, waarmee ze lief en leed deelden, in dezelfde tent sliepen, zich baadden en de maaltijden gebruikten.

Leiders en lijdenden

IN DE DAGEN DIE VOLGDEN klonk in de klare akoestiek van de woestijnstad het huiselijke geluid van spelende kinderen, het zingen en opdreunen van lesjes in de schooltjes en gekrakeel in het nieuwe zwembad. In snel tempo verminderde het aantal zieken, zodat Natascha steeds vaker mee kon spelen. Ze was dan wel al een jonge vrouw en een genezeres die haar taak zwaar opnam, in het spelen werd ze kind met de kinderen. Alsof ze iets in te halen had. Natuurlijk was ze direct de leidster van een hele tros meisjes. Alante en Yurane deden vaak mee aan het smoezen, ginnegappen en verkleeden. De troep had een tent geconfisqueerd als een soort clubhuis, waar geen jongens en mannen naar binnen mochten. Die keken met scheve ogen naar de meidentent als daar luid gelach, gegiechel en gegil uit op klonk.

De onbezorgde tijd kwam voor de genezers onder de reisgenoten abrupt ten einde toen een jongen bestoft en zonder zadel op een trekpaard kwam aangalopperen vanuit de haven. Hij had de hele afstand in één ruk afgelegd. Uitgeput meldde hij, met grote ogen waar de ontzetting in glansde, dat er een schip was aangekomen met ontelbare zieke en mismaakte kinderen. De tranen stonden de jongen in de ogen. Zelf was hij zijn halve leven slaaf geweest in een tapijtfabriekje, maar hij was nooit mishandeld.

Zonder dat er overleg nodig was maakten de genezers zich klaar om met alle wagens die ze hadden naar de haven te reizen. Onder leiding van Kajo spande zijn bende de beschikbare paarden in. Jittakong begon met zijn leerlingen ziekententen klaar te maken.

In een korte draf, die de paarden uren vol konden houden, vertrokken ze met de lege wagens. Bedrukt werden ze door de achterblijvers uitgezwaaid. Yuli bleef zwaaien tot ze achter een duin uit het zicht raakten.

HoWan stond hen bij de kreek in eigen persoon op te wachten; de stofwolken die de wagens opwierpen hadden hun komst ver van tevoren aangekondigd. De begroeting hielden ze kort. Ze verdeelden zich aan boord onder de zieken. De reis had lang geduurd, waardoor de zwaksten onderweg waren gestorven en de overlevenden al wat waren aangesterkt. De bemanning had zo goed en zo kwaad als het ging voor de zielige troep gezorgd, maar er waren geen geoeffende genezers bij geweest. In een benauwde stilte, die als een lijkwade om de kustvaarder hing, deden ze hun ronde.

De matrozen zaten zwijgend op het zand. Praten of de lading lossen leek op dit moment niet gepast.

Alante brak als eerste. Zachtjes grienend kroop ze in Tom's armen, onmachtig nog langer te helpen. Ze had ook last van de hitte. Op zijn zachte aandrang liet ze zich overboord zakken en zwom diep onder water de kreek uit, naar zee toe. Niet ver van het schip kreeg ze gezelschap van twee glanzende lijven: de dolfijnen die het schip hadden gegidst.

Opgelucht dat zij niet langer aan de ellende blootgesteld werd, wierp Tom zich met dubbele ijver op het werk. Dat bestond voornamelijk uit het helen van de verminkte aura's van de bevrijde slaafjes. De open kwetsuren waren onderweg al verzorgd. De kapitein vertelde dat ze allemaal meerdere keren in het heldere zeewater waren gebaad en door dolfijnen geholpen. Daardoor waren er geen ontstoken wonden. Op de vraag wiens idee dat was geweest, antwoordde de man verlegen dat hij al vanaf zijn jeugd een beetje met dolfijnen kon praten en daardoor wist dat baden in zee helend is voor open wonden.

Tom ging lange tijd zo volledig op in het helen van de etherische lichamen van de patiëntjes, dat hij de toenemende spanning bij Natascha niet opmerkte. Yahlallo, die op zijn eigen wijze de lichtlichamen van de verminkten analyseerde, trok Tom op een gegeven moment aan zijn arm en wees op zijn zusje. Ze stond met gebalde vuisten en dichtgeknepen ogen tussen de apathische kinderen. Tom schrok: Natascha was op een bepaalde manier ook een slachtoffer van geweld. Dit zou wel eens teveel voor haar kunnen zijn. Een snelle blik om zich heen vertelde dat Yurane en Aya op het voorschip bezig waren. Hij stapte op Natascha toe en pakte haar gebalde vuisten. Met een ruk trok ze die terug. Haar donkere ogen straalden pijn uit.

'Kom,' fluisterde hij, 'we gaan een kopje thee drinken.'

Met een arm om haar heen leidde hij haar naar de loopplank. Ze stond zo te trillen dat ze de smalle plank niet op durfde. Met een zwaai tilde hij haar in zijn armen en ging de zwiepende plank af. Ze sloeg haar armen om zijn nek toen hij haar wilde neerzetten. Eindelijk begon ze te huilen. 'Ik kan hen niet beter maken,' snikte ze. 'Ik kan alleen maar wonden en ziekten behandelen, maar niet... niet... dit. Zo erg, ze zijn zo erg gewond, Tom, van binnen...'

'Ik weet het, lieve schat, ik kan het zien,' fluisterde Tom.

Ze hief haar natte gezicht naar hem op. 'Ja jij, jij kunt hun ziel beter maken. Yahlallo ook. Ik niet.' Heftige snikken schokten door haar heen. 'Al hun wonden zijn al heel,' schreide ze. 'Ik kan niets meer voor hen doen. Hun echte wonden zitten van binnen, maar daar weet ik te weinig van af.'

'Stil maar, liefje, stil maar. Dat zal je allemaal nog leren,' suste Tom. 'Laat dit voor nu aan je broertje en Yurane en mij over. Kijk hoe Aya het doet, die heeft het ook moeten leren. Stapje voor stapje.'

‘Ja?’ Natascha keek hem aan, met hoop in haar ogen en tegelijk angst dat het niet waar zou zijn.

‘Aya leert al tien jaar voor genezeres. Ze is nog steeds niet uitgeleerd.’

‘Zolang? Kan ik dat ook?’

‘Jazeker.’

‘Hoe... wat moet ik dan doen?’

‘Je kunt om te beginnen veel van haar leren. Vraag of je haar assistente mag worden...’

‘Dat was ik al,’ mompelde Natascha schuldbewust. ‘Toen moest ik alleen gaan werken en daarna dacht ik dat ik alles kon.’

‘Ja,’ zuchtte Tom, ‘daar heb ik ook wel eens last van.’ Hij grinnikte. ‘Als jij me er telkens op wijst als ik eigenwijs ben, zal ik dat ook bij jou doen.’

‘Ja,’ fluisterde ze. Ze veranderde van houding, waardoor ze voluit tegen hem aan kwam te liggen. Tom hield haar onwillekeurig niet meer troostend vast. Ze was zijn geliefde. Hij werd zich scherp bewust van de spitse borsten onder haar bezwete tuniek tegen zijn blote borst. Een bijna elektrische seksuele energie straalde er door. Ze begon zich te schurken op zijn zwellende erectie. Ademloos raakte hij in de ban van haar betovering. Schichtig wierp hij een blik om zich heen, of er niemand was die zag wat ze aan het doen waren. In de verte stonden een paar zeelieden.

Hij vatte haar bij haar smalle middel; met een zachte druk en een minimale streling van zijn handen vertelde hij dat ze niet alleen waren, dat ze weer aan het werk moesten, dat hij niet verder durfde, maar dat o zo graag zou willen... Ze sloeg haar ogen op. Zij vertelden hem dat ze er niet mee op wilde houden, dat het haar niet kon schelen als iemand keek, dat ze niet aan het werk wilde, dat ze gekust wilde worden. Hij kuste haar.

Haar mond wilde de zijne niet loslaten toen hij zich terug wilde trekken. Zachtjes trok hij haar los en grinnikte met een zenuwachtige krul in zijn buik: ‘Zuignap.’

Ze zuchtte verheerlijkt. Ze knelde haar armen om zijn nek en fluisterde: ‘Bij jou voel ik me veilig. Bij jou kan ik alles. Blijf je altijd bij me?’

‘Ja, ik blijf altijd bij je.’

Het was een trouwbelofte.

‘Nu gaan we weer aan het werk. Vraag Aya of je haar mag helpen.’

Bij het vallen van de nacht hadden ze hun eerste ronde voltooid en de ergste nood gelenigd. Natascha had schuchter achter Aya aan gelopen, haar aandacht meer bij Tom dan bij haar werk. Tegen het vallen van de nacht waren alle patiëntjes in een helende slaap gebracht.

Moe groepten ze samen rond een zachtrood gloeiend vuurtje, dronken opwekkende thee en aten gekruide rijst.

Tom zat in zichzelf gekeerd met Natascha en Yahlallo in zijn armen. Alante was nog niet terug; toen hij even had gezwommen om zich te verfrissen was hij haar ver weg gewaar geworden, één met de zee.

Hoewel het verschrikkelijk was wat ze hadden gezien aan verminkingen, ziektes en psychische schade, hadden ze het redelijk doorstaan. Er was geen enkel kind bij dat er zo ernstig aan toe was als de vijf die ze kort geleden hadden geholpen met overgaan. Ze wisten ook wel dat de onherstelbaar zieken onderweg dood waren gegaan. Ergens waren ze opgelucht dat zij het niet hadden hoeven meemaken.

Van het schip kwam gehuil en gejammer van kinderen die uit hun helende slaapje wakker werden. Yurane begon te zingen. De anderen vielen in. Al gauw kwam ook Alante's glazen stem vanaf het water. Ze kwam er niet uit en zong als een zeemeermin haar lied. Lang zongen ze, tot ze zelf in slaap vielen. Tom werd even wakker van de vochtige pels van zijn lief tegen zijn blote rug. In zijn armen was geen plaats meer, daar lag Natascha, tussen hem en Yahlallo in.

De volgende morgen maakten ze opnieuw een ronde. Alante was gesterkt door haar zeebad en haar spel met de dolfinen. De kinderen aanbadden de Zeeprinses en streelden in bewondering haar zijdezachte vacht.

De heling was op een gegeven moment zover gevorderd dat Tom zich met HoWan kon onderhouden en de matrozen konden beginnen met het lossen van de lading.

HoWan zat aan een tafel in een tent met allerlei papieren om zich heen.

'Zo, aan de slavernij in Doran is nu voorgoed een einde gekomen,' bromde hij. Hij trok een vies gezicht. 'Vergeleken met die adellijke boevenbende was mijn organisatie heilig, Tom. Goed, we stalen wat we konden, we hadden hoerenkasten en besloten clubs, we handelden in verdovende middelen, hielpen af en toe iemand naar de andere wereld en nog wat van die bedrijfstukken die beter bij nacht gedijen, maar we hebben nooit geweld tegen weerloze kinderen gebruikt. Wat we op sommige landgoederen aantreffen...' Hij schudde zijn hoofd.

Tom keek hem opmerkzaam aan. 'Wat ik in jou bewonder, HoWan, is je oprechtheid. Heb je nooit de aanvechting gehad de macht aan je te houden na je coup?' HoWan grinnikte. 'Zeker. Tot ik doorkreeg dat ik als alleenheerser al het werk moest gaan doen en niemand meer zou kunnen vertrouwen. Wat was ik blij toen de Abashi het landsbestuur van me overnam.'

'Je bent wel eerste minister van Doran's noodregering geworden.'

HoWan werd weer ernstig. 'Doran heeft momenteel iemand nodig die geen banden heeft met bestaande partijen. Ik ben de beste partner die de Abashi kan krijgen. Ik ben de enige die in staat is bestaande structuren omver te gooien.' Hij lachte: 'Dat is trouwens ontzettend leuk.'

‘Vertel, welke spinnenwebben en mierennesten heb je verstoord?’

‘We hebben alle landgoederen waar slaven werden gehouden onder staatstoezicht gebracht en de boosdoeners opgesloten. Waar de voormalige lijfeigenen dat zelf wilden zijn de landgoederen intact gebleven, alleen onder toezicht gesteld. Andere zijn verdeeld. Hetzelfde hebben we gedaan met de tapijtfabriekjes die werkten met kinderslaafjes. We hebben goed gebruik kunnen maken van de oude plannen voor de landhervorming. Het hele archief was nog compleet in het paleis, Tom.’ Hij grinnikte bij de herinnering aan het plezier dat hij toen had gehad. ‘De Abashi is hersteld als staatshoofd en de deyo is tijdelijk gevolmachtigd minister van buitenlandse betrekkingen geworden. Die man is handig zeg! Hij heeft met die paar honderd ruiters waar jij mee aankwam het hele land onder controle.’

‘Zijn die oorlogsschepen nog in de delta?’

‘Twee zijn er vertrokken. Afgekocht met goud van de Yandans. Er is er één gecharterd ter versterking van de kustwacht. Moet je je voorstellen: de nieuwe manschappen zijn bijna allemaal smokkelaar geweest. Die zeilen nu de schepen waar ze vroeger door opgejaagd werden.’ HoWan kon opnieuw een lach niet tegenhouden. Het luchtte hem enorm op met Tom te kunnen praten.

‘Wordt er nog wel gesmokkeld?’ vroeg Tom.

‘Nee man, alle invoer- en uitvoerrechten zijn vervallen verklaard. De handel is volkomen vrij. De meeste smokkelaars houden zich nu bezig met transport in de kleine kreek waar dorpen liggen. De handel bloeit geweldig op.’ Hij grinnikte weer. ‘We hebben een staatsbedrijf ingesteld dat alle armen in dienst heeft genomen, tegen betaling in voedsel en zilvergeld, om de verwoeste sloppenwijken op te bouwen en de stad op te ruimen. Er is enorm veel schade. De handelaars importeren tientallen ossen en buffels voor het jagen van de schepen naar de stad, zo hard gaat het. De kalkovens in de delta roken weer, er is een ongekende bouwwoede in de stad losgebarsten. Iedereen ziet nu kans iets te verdienen. Het leek ons niet goed om gratis eten te blijven uitdelen. De mensen doen dan niets meer. Het is beter als het gekocht moet worden en je de mensen ook iets nuttigs te doen geeft waarmee ze hun geld kunnen verdienen.’ ‘Ook het gilde?’

HoWan grinnikte. ‘De meesten zijn in de reguliere handel gegaan. Er is al een expeditie uitgerust naar de kolenmijn in de bergen. Daar moet ik het nog eens met Yuli over hebben, want zij claimt de helft, geloof ik. De collega’s met de beste leiderseigenschappen heb ik als opzichters aangesteld op de landgoederen en in de markten. Volgens mij zit niemand van ons gilde meer in het vak. Dit is veel leuker.’

‘Als de handel in dit tempo doorgaat verdienen de Yandans binnen de kortste keren hun onkosten terug,’ monkelde Tom.

‘Dat zal wel even duren, Tom. Ze hebben onvoorstelbaar veel goud en goederen geleverd, vergeet dat niet. Het afkopen van de invasiemacht heeft een vermogen gekost. Ze voeren nog steeds zilvergeld aan, als lening aan de staat.’
‘Ja, dat zal wel. Wat is er trouwens met dat slagschip gebeurd?’

‘Het is de zee op gevaren na de zeeslag. Daar was je zelf bij, heeft de deyo me verteld. Niemand heeft het sindsdien gezien.’

‘Het geeft me toch een onveilig gevoel dat dat schip elk moment op kan duiken. Het is niet te weerstaan, weet je. En ze schieten meteen raak, zonder scrupules of beleefde waarschuwingsschoten.’

‘Tja, wat doe je eraan?’

‘Ik zal Alante vragen of ze dolfijnen en mogelijk walvissen duidelijk kan maken dat ze ons waarschuwen als dat schip in de buurt komt.’

HoWan keek sceptisch, hij vertrouwde meer op menselijke waarnemers.

‘Wat heb je trouwens aan lading meegenomen?’

‘Meubels en weefgetouwen.’

?’

‘Je weet wel: die dingen waar je op kan zitten, aan kunt zitten, op kunt slapen, dingen in opbergen, tapijten op kunt weven en knopen.’

Tom schoot in de lach. ‘Ik weet nog wel wat meubels en weefgetouwen zijn, HoWan, en we zullen ze vast goed kunnen gebruiken. Hoe kom je in vredesnaam op het idee?’

‘Eigenlijk zaten we er mee in onze maag. Het is buit uit verwoeste huizen en eh, geconfisqueerd bij gevangen genomen kinderbeulen. We wisten niet goed wat we er mee moesten doen. Het is heel mooi spul, antiek het meeste. Het leek ons een leuk cadeautje aan het bevriende staatshoofd koningin Yuli.’

‘Je bent me er één. Weet de Abashi ervan?’

‘Het was zelfs zijn idee om de weefgetouwen te sturen. Ik was niet zo vooruitdenkend. Hij zei dat al die honderden bevrijde kinderen prachtige tapijten kunnen maken. Ze kunnen ermee in hun levensonderhoud voorzien en het verschaft jullie stad een economische basis.’

Getroffen zag Tom in een soort visioen hoe Alantis het centrum kon worden van een bloeiende tapijtindustrie en erkende deemoedig de visie en wijsheid van de Abashi. En diens praktische instelling: hoe verschaft je duizenden bevrijde kinderen, zonder ouders, met een verschrikkelijk verleden, enige vastigheid in een harde wereld? Door ze te laten doen waar ze goed in zijn: tapijten maken. En tuinbouw waarschijnlijk, bedacht hij zich, want de kinderen van de landgoederen zouden wel veel op het land hebben moeten werken.

Er viel hem iets in. ‘Is het gebruikelijk dat een eerste minister alleen reist? Ik zou toch minstens enkele secretarissen en lijfwachten verwacht hebben.’

HoWan grijnsde. ‘Voor jullie ben ik op staatsbezoek. In Doran weet niemand

dan de Abashi dat ik vertrokken ben op een lange reis. Het leek me wel zo veilig om incognito te vertrekken. Er worden aanslagen op me gepleegd.’

‘Aanslagen?!’

‘Je weet wel, sluipmoordenaars met dolken, pijlen in het duister, vergif in mijn eten en drinken.’

‘Je meent het?!’

HoWan zuchtte. ‘Ik ben er tegen opgewassen, maar leuk is het niet. Mijn oude kompanen beschermen me. Ook nu: ze doen net of ik er nog ben.’

‘Je bent wel alleen, nu.’

‘Welnee. De halve bemanning fungeert als mijn lijfwacht. En secretarissen heb ik niet nodig, ik kan zelf schrijven.’

Tom schudde zijn hoofd. ‘Ik bewonder je, HoWan. Voor je moed, je eigenwijsheid en je inzet.’

‘Nou nou, worden we plechtig?’ lachte HoWan. ‘Kom, neem een glas. Dat staat je beter.’

Aya en Yurane kwamen naar hen toe. Ze groetten HoWan met de traditionele buiging, in erkenning voor de grote rol die de dievenleider in de bevrijding van de kinderen had gespeeld.

‘Ze zijn klaar voor het volgende traject,’ meldde Yurane met schorre stem. Ze kon zich uit het zicht van de kinderen een moment laten gaan. Als door een magneet aangetrokken kwam Alante erbij, nog nat van haar laatste duik, Natascha met kringen onder haar ogen, de uiterlijk onaangedane Yahlallo.

Zwijgend, in een innige verbondenheid, begonnen ze de kinderen over te brengen naar de wagens. De matrozen hielpen waar ze konden, opgelucht dat ze van de verantwoordelijkheid werden verlost. Ze brachten zeilen aan over de wagens tegen de zon, spanden de dieren in en droegen water en voedsel aan. Zonder dralen vertrokken de wagens. De paarden liepen uit zichzelf achter elkaar aan; alleen de voorste wagen hoefde gemend te worden. Dat deed Alante, die daar een grote voorliefde voor had ontwikkeld. Tom en HoWan namen de laatste voor hun rekening.

De schepelingen gingen de lading verder lossen en in de opslagtenten bergen. Ze zouden direct vertrekken om nieuwe lading te halen in Doran, bestemd voor Ogam. Onderweg zouden ze HoWan hier ophalen om hem naar Ajudya te brengen.

De herhaalde helingen hadden een opwekkend effect. Rond de invalidenkaraavaan groeide een verwachtingsvolle sfeer. De kinderen begonnen meer interesse voor hun omgeving te krijgen door het herstel van hun aura’s en voelden aan dat ze een veilig thuis naderden. Naarmate de tocht vorderde, langzaam vanwege de vele rustpauzes die ze inlasten, begonnen meer en meer kinderen mee te zingen met hun begeleiders.

De aankomst in de pleisterplaats halverwege werd een weerzien met de Alan-tiërs, die een lange colonne door ossen en buffels getrokken wagens menden, op weg om de lading op te halen. Kajo en Ni'inja zaten vanzelfsprekend op de trouwe waterbuffel van het eerste uur.

Ze waren diep onder de indruk van de nieuwe kinderen. Ontbering, slaag, honger en verlaten zijn kenden ze, maar moedwillige verminkingen, nee dat was buiten hun voorstellingsvermogen.

Na een kort oponthoud trokken de vrachtwagens verder naar de haven en de wagens met de kinderen vervolgden hun weg naar de stad.

Tom was bij Yurane in een van de wagens gaan zitten.

'Ik maak me zorgen om Natascha, Yura.'

'Ik had je al naar haar zien kijken.'

'In de haven werd het haar teveel. Ik heb haar toen opgevangen. Ik ben bang dat haar probleem hetzelfde is gebleven.'

'Ik heb jullie gezien, Tom.' Ze glimlachte en streelde zijn gezicht. 'Je was heel lief voor haar,' zei ze insinuerend.

'Ze deed het zelf,' probeerde hij zich te verdedigen.

'Dat doen vrouwen meestal, Tom,' grinnikte ze. 'Waar maak je je zorgen om?'

'Ik ben bang dat het veel te zwaar voor hen is. Voor Yahlallo ook. Ze hebben nauwelijks een opleiding, ze zijn nog kind...'

'Het is hun levenstaak, Tom,' onderbrak Yurane hem. 'Ik kan dat zien. Wees gerust, het groeit hen niet boven het hoofd, al is het zwaar. Als we hen voldoende steun blijven geven en hun opleiding mogelijk maken, worden het de beste genezers die we ons kunnen voorstellen.'

'Yura, ik weet dat je gelijk hebt. Er is iets wat in me rebelleert,' antwoordde Tom weerspannig. 'Kinderen zouden gewoon een tijdje kind moeten mogen zijn!'

'Kijk dan toch! Hier en nu vinden ze de vervulling van hun karma! Dat is toch... indrukwekkend...'

In een beschermend gebaar legde hij zijn hand op haar buik. Ze was ontroerd, begreep zijn gebaar. Ze zouden al het mogelijke doen om hun kinderen, alle kinderen die nog komen zouden, een onbezorgde jeugd te geven.

Na de avondmaaltijd kwam Natascha met driftige gebaren aanzwieren en wierp zich in de uitgestoken armen van Yurane. Met lange uithalen, gedempt door een vuist in haar mond, griende ze haar machteloze ellende uit. Yahlallo kroop, helemaal uit zijn doen, tegen Tom aan. Hij hilde niet, zuchtte alleen diep, heel diep. Tenslotte kon hij vertellen waar ze zo van ondersteboven waren. Met zijn mond tegen het oor van de man die hij als een vader was gaan beschouwen, fluisterde hij: 'Er is een meisje in verwachting, een heel jong meisje nog. Tom, haar kindje is in haar gestorven, we konden het niet redden, ze was in haar buik

geschopt.’ Hij moest nu toch huilen. Driftig veegde hij zijn snetterende neus af en de tranen uit zijn ogen. ‘Als we... als we het er niet uithalen gaat ze zelf ook dood, ze bloedt. We weten niet wat we moeten doen!’

‘Heb je Aya er al bij gehaald? Het is haar specialiteit, weet je?’

‘Aya is zelf druk bezig in de voorste wagen.’

‘Haal haar er toch maar bij, Yascha.’ Het was er uit voordat hij er erg in had. De jongen reageerde verrast, met een minimaal trekken van zijn smalle schouders. Tom merkte het, ging toch gewoon door met zijn zin af te maken: ‘Als iets te groot voor je is, mag je het best aan een ander overdragen. Je bent goed beschouwd nog een kind, weet je wel?’

Yahlallo haalde zijn schouders op. Tom begreep dat hij daarmee wilde zeggen: *Wat is het verschil?* Of hoorde hij dat in zijn hoofd?

‘Om een mens te kunnen opereren heb je een lange opleiding nodig,’ ging Tom door, iets strenger nu. ‘Aya heeft die opleiding, en ervaring. Ze heeft al heel wat bevallingen operatief gedaan. Vertrouw het haar toe, mijn jongen. Jij ook, Natascha.’ Het meisje had stil naar de discussie zitten luisteren, geborgen in de armen van Yurane, die met haar neus in haar krullen Tom met donkere ogen aankeek.

‘Assisteer haar, volg haar instructies op en let goed op wat ze doet. Je bent toch bij haar in de leer?’

‘Dat is toch... voorbij? Ik moest toch voor de kinderen gaan zorgen?’ mopperde Natascha. Ze sloeg haar ogen neer. ‘Ik durf het Aya niet te vragen.’

‘Ga naar Aya toe en zeg dat je je opleiding weer wilt oppakken. Zeg haar dat ik het jou heb bevolen. Ik spreek haar er later op aan.’

‘Hoe lang duurt die opleiding dan?’

‘Vier tot vijf jaar. Als je je verder wilt specialiseren kun je nog een paar jaar aan de universiteit studeren en werken.’

‘Kunnen we dan ook... leer ik dan er voor zorgen dat zo’n kindje niet dood gaat?’ fluisterde ze haast onhoorbaar. Voordat Tom hierop kon antwoorden schudde Yahlallo ontkennend zijn hoofd. ‘Die niet, Natascha. Ik heb het gezien. Ik begrijp het nu beter. Het kindje was niet goed, het groeide niet goed bedoel ik. Door die schop.’

Natascha boog haar hoofd. Als haar broertje iets zag, legde ze zich er bij neer. Het was altijd uitgekomen.

‘Je mag mij helpen als ik mijn kindje krijg,’ fluisterde Yurane in de krullenbos. Die bewoog even in een beamende knik.

Aya nam als vanzelfsprekend de leiding van de operatie, vroeg om licht, heet water en een heleboel dingen. Yahlallo en Natascha hielpen haar zo snel dat ze al bijna hadden gedaan wat ze vroeg voordat ze haar zin af had kunnen maken.

Licht bleek het grootste probleem: er was nauwelijks brandhout en al helemaal niets om een flambouw van te maken. Tom besloot een wagen op te offeren en fabriceerde van planken, oude kleren en wagensmeer van de assen een paar primitieve toortsen. Ze brandden rood en rokend, stonken verschrikkelijk en gaven net genoeg licht. In de rossige schijn keek Tom toe, hoe Aya naalden gebruikte om te verdoven. Haar handen bewogen amper toen ze de buik van het kind met een zekere beweging open sneed, anders afkleemde en in enkele minuten de inwendige bloeding wist te stelpen. Hoofdschuddend sneed ze de gezwollen baarmoeder open en legde het ongeboren lijkje met de placenta naast zich op een doek. Met een gespannen frons op haar strenge gezicht hechtte ze snel en geroutineerd de doorgesneden weefsels, sloot de buikwand en naaide de korte snede dicht. Tom stond al die tijd op enkele passen afstand ingespannen te kijken in het rode licht van de twee toortsen in zijn handen. Hij wist wel dat het op zich een doodgewone operatie was, die de genezeres zowel bij mensen als bij dieren talloze malen had uitgevoerd; toch was haar doelmatigheid fenomenaal.

‘Zo meidje, dat is gebeurd. Je redt het nu wel, al ben je een beetje verzwakt,’ mompelde de grote vrouw en streelde het koortsig bezwete hoofd van het kind. Met een schok beseftte Tom dat ze al die tijd bij bewustzijn was geweest. De naalden hadden haar plaatselijk ongevoelig gemaakt, maar haar bewustzijn intact gelaten. Nu zag hij pas dat Natascha en Yahlallo allebei een lange naald in een constant ritme bewogen. Hij had het eerst helemaal niet opgemerkt, zo was hij gebiologeerd geweest door de operatie zelf.

De rest van de nacht bleef iemand bij het meisje waken en om langs een paar naalden te wrijven waarmee de pijn bestreden werd. Het patiëntje sliep rustig, onder invloed van een drankje dat Aya haar tussen de lippen had gegoten.

‘Heb ik zelf samengesteld,’ fluisterde ze tegen Tom. ‘Het helpt tegen nare dromen, het verdooft een beetje, helpt bij bloedverlies en gaat infecties tegen.’ Ze grinnikte. ‘Het is zelfs lekker en je wordt er een beetje dronken van. Ik heb het Alante ook gegeven, weet je nog wel? Toen je haar net had gevonden en ik haar wonden had verbonden.’ Ze keek een beetje meewarig. ‘Dat lijkt wel in een andere tijd te zijn gebeurd.’

‘Ze haalt het dus wel?’ uitte Tom ondanks haar opgewekte toon zijn twijfel. ‘Heeft ze niet teveel bloed verloren?’

Aya knikte en nam hem bij de arm. Buiten gehoor van de zieke fluisterde ze: ‘Het is kantje boord, Tom. Gelukkig heeft ze geen infecties. Haar inwendige kneuzingen waren al vrijwel hersteld. Ze kan nog steeds kinderen krijgen. Alleen haar vrucht heeft het niet overleefd.’

Hij omhelsde Aya in een soort eerbetoon. Tot zijn verwarring vatte ze het anders op en vlijde haar lange lichaam tegen hem aan. Dat had ze vroeger

nooit gedaan. Zijn verwarring werd groter toen zijn lichaam prompt reageerde op haar lichte heupbewegingen. Toen hij Natascha zag kijken maakte hij zich voorzichtig los. ‘We moeten verder.’

‘Ja,’ zuchtte Aya teleurgesteld, ‘we moeten altijd weer verder.’

Anderen hadden echter besloten om kamp te maken en de ochtend af te wachten. In de door rokerige toortsen verlichte drukte van eten maken, bedden en sanitaire voorzieningen opmaken verloor Tom Natascha en Aya uit het zicht. Uitgeput viel hij op een matje onder een wagen in slaap. Hij was zelfs Alante kwijt.

De volgende dag trok de karavaan verder. Het geopereerde meisje bleef in de half ontmantelde wagen achter onder de hoede van Aya en Natascha. Ze zouden een paar dagen later met de vrachtwagens mee terug komen, dan was het meisje genoeg hersteld om vervoerd te kunnen worden.

Terug in de tentenstad sprong Alante van de voorste wagen die ze had gemend en dook in het zwembad, waar ze de eerste uren niet uitkwam. Naarmate haar zwangerschap vorderde kon ze steeds minder lang zonder water om te zwemmen. Het reizen door het droge land gaf haar de kriebels.

De nieuwe lading kinderen werd ondergebracht in een groepje tenten, die door Jittakong en zijn leerlingen waren ingericht. Na enkele uren heen en weer draven, onder de nieuwsgierige blikken van de bewoners van Alantis, waren alle nieuwelingen gehuisvest, gevoed en gebaad. De kinderen zongen een aubade ter verwelkoming en voegden er een paar bekende slaapliedjes aan toe. Weldra lagen de nieuwe bewonertjes uitgeput te slapen, bewaakt door hun ernstige verzorgers, waaronder een paar kinderen van het eerste uur.

Yahlallo, een beetje ontheemd zonder zijn zusje, zocht Tom’s gezelschap. Die lag met Yuli te praten met zijn hoofd op haar schoot. Yahlallo vlijde zich in de kromming van zijn linkerarm en zuchtte diep. Tom en Yuli staakten hun conversatie: als hij zo zuchtte betekende dat een diepe ontroering. Meestal verdriet. Dat was het nu niet, al was het jong een beetje melancholiek. Het leek even of hij wat wilde zeggen. Het was niet echt nodig: ze begrepen hem zo ook wel.

Alante kwam druipend in Tom’s andere arm liggen en wriggelde net zo lang tot hij zijn hand op haar licht gewelfde buik had. Ze zuchtte ook en zei ook niets. Yuli verbrak het zwijgen: ‘Ik lig hier met drie Gezanten van de Sterren in mijn schoot. Is dat niet te veel voor één aardse vrouw?’

‘Nee hoor, je bent de koningin. Je bent het brandpunt van de aandacht van ontelbare mensen.’

‘En van niet-mensen,’ voegde ze er aan toe. Ze moest plotseling luidkeels lachen. ‘Je kan het zo mooi zeggen, Tommie, en tegelijk zeg je niets.’

‘O?’

‘Ja, wat betekent dat nu? Je zegt me alleen maar wat ik al weet.’

‘Weet je, dat komt gewoon omdat hij van je houdt,’ mompelde Alante slaperig. ‘Alleen doet hij er wat moeilijk over.’

‘Nu nog mooier.’ Yuli schudde de slaperige Gezanten op haar schoot wakker.

‘Jij kan er ook wat van. Jij zegt ook niets. Yahlallo, zeg jij er eens wat van!’

‘Ikke eh...’ Hij kleurde zowaar van verlegenheid.

‘Dan zal ik het maar zeggen,’ gromde Yuli. ‘Stelletje ongeregeld. Komt vanuit ver weg hier vertellen wat we moeten doen. Volgens mij vinden jullie het alleen maar machtig en prachtig om op de Aarde te leven.’

De drie in haar schoot zwegen. Haar spontane opmerking trof dieper doel dan Yuli had gemeend. Op één of andere wijze maakte haar observatie iets los, ging ergens de rem af. Tot haar verbazing merkte ze dat het drietal tegelijk het waakbewustzijn had verlaten. Ze lagen er stil bij, bijna ontzield, dacht ze met een steek van verontrusting. Ze hield instinctief de wacht en weefde een schild van rust om zich heen. De tijd leek stil te staan, geluiden drongen niet meer tot haar door, haar ogen waren zwaar, maar ze sliep niet. Ze verliet de vertrouwde Aarde; een even opwellend gevoel van paniek werd bezworen. Ze zweefde, met de drie in haar schoot, in een niets. Ze voelde zich vrij en gewichtloos. In het niets begonnen lichten zich af te tekenen. Eerst vormloze vlekken, bewegend, kleuren tot wit gemengd, afzonderlijk kenbaar in deze ongedefinieerde ruimte waar ze te gast was. Zo voelde ze zich, een vereerde gast. De lichtende wezens, want zo herkende ze hen, verzamelden zich om haar heen. Op één of andere wijze waren de drie bewegingloze lichamen in haar schoot verdwenen en was ze op zichzelf. Zonder haar lichaam. Het verbaasde haar niet eens. Ze had alle tijd om haar trage gedachten op te laten wolven, te lezen en na te beschouwen. In haar groeide besef, een bewust zijn van de boodschap die de lichtende wezens om haar heen doorgaven. Het was niet ingewikkeld wat haar verteld werd. Eigenlijk had ze het al geweten. Het was prettig als bevriend staatshoofd te worden onthaald. De lichten verdwenen, het niets verdichtte zich.

Tegelijk, ver weg in de bergen, in het immense kloostercomplex van de Bergmonniken, kwam in een ronde zaal een besluit tot stand.

Gezeten op tapijten, op de enige verwarmde vloer in het gebouw, loste een kring van monniken zich op doordat ze hun handen tegelijk loslieten. De kring had ononderbroken bijna tweehonderdvijfendertig jaar bestaan uit elkaar aflossende adepten van de orde. De aura van vergetelheid, die al die tijd rond het versluisde land was geweven, begon vanaf dat moment te verzwakken. Het eerst bij de plekken waar hij altijd al nauwelijks aanwezig was geweest. Want de glasachtige stolp, die door sommige begaafden gezien kon worden, verschilde aanmerkelijk in concentratie. Langs sommige zijden was hij slechts nominaal

aanwezig geweest, zoals langs de onherbergzame kust. De kreek die de Alantiers als haven waren gaan gebruiken was al eerder vrijgegeven.

De abt stond bedachtzaam uit het raam van zijn staatsievertrek te staren toen de eerste berichten van de Schouwers door novieten met zachte stem werden doorgegeven. Het was uiteindelijk zijn besluit geweest, de verantwoordelijkheid lag geheel bij hem. Hij draaide zich om en keek in de ogen van zijn naaste raadgevers. Zij hoefden hun stem niet te gebruiken, ze waren in de geest bij elkaar als hij hen opriep.

Hij spreidde zijn handen in overgave en glimlachte stralend. ‘Thee?’ zei hij uitnodigend.

In het dorp waar Tom en Aya vandaan kwamen duurde het lang voordat de barrière voldoende verzwakt was om zijn slaaplied te laten verstommen, elders waren vogels de eerste passanten van de onzichtbare grens. Het wachtende land ontving ze met een rijkdom aan voedsel en nestelplaatsen.

In Yuli’s schoot roerden zich de drie belichaamde Gezanten. Met behagen voelde ze de harde aarde onder haar zitvlak. Het was een ervaring om op bezoek te zijn geweest in de sfeer waar de drie geliefden vandaan kwamen, maar het huiselijke van de Aarde was toch niet te evenaren.

Isolementen doorbroken

DE HETE ZON PERSTE TRANSPIRATIE UIT HAAR VEL. Het duurde even voordat Yuli helemaal terug op aarde was. De geluiden van de tentenstad kwamen helderder door dan ooit, alsof ze elk geluid afzonderlijk kon waarnemen. Ze was zich bewust van elk zweetdruppeltje op haar huid, elke aanraking met de stof van haar kleding, de drie mensen die op haar schoot bewogen en de zandkorrels waar ze op zat.

Alante en Yahlallo waren nog niet erg aanwezig. Tom, zelf diep in gedachten, streelde de twee in zijn armen.

‘Yuli?’ sprak hij nauwelijks hoorbaar, hoewel zijn stem helder in haar oren klonk. ‘Je was met ons mee.’ Zijn verwondering deed het bijna als een vraag klinken. ‘Ono heeft je eer betoond. Ik wist niet dat het mogelijk was, voor mensen bedoel ik, reizen tussen de sferen.’

Ze knikte, bij gebrek aan woorden. Langzaam drong het besef door wat de betekenis was van de Gezanten. Wat de betekenis was van de astrale reis van daarnet. Het benam haar bijna de adem. Er hing zoveel van hen af. De reikwijdte van wat zij deden of niet deden was zo enorm, dat het haar beangstigde. Groter dan hun stad, groter dan hun landen, zelfs groter dan de Aarde was de kring waarin zij de toekomst mede bepaalden. Toekomst, wat heet, het was een kantelpunt in de evolutie! En dat lag voor een deel in haar handen!

‘Tom?’ zuchtte ze. ‘Ik weet niet of ik het allemaal aankan. Zoveel! Help je me?’ ‘Wees niet bevreesd,’ mompelde hij, zijn hoofd nog in haar schoot geborgen. ‘Je hoeft het niet alleen te doen. Er zijn vele Gezanten bij je. We zijn met een grote groep en we doen het nog steeds goed, hoor je! Twijfel niet, dat is niet nodig. Wees alert zoals je je hele leven al bent geweest.’

Het stelde haar gerust, de opkomende paniek loste op als een flard rook in de wind. Ze begreep nu beter hoe de gebeurtenissen rond hun groepje reisgenoten zich voegden naar oude, lang geleden voorbereide patronen, langs een doelgerichte route en toch vrij reagerend op nieuwe impulsen. Dat was werkelijke zelfbeschikking: een doel vast in het oog houden en tegelijk volkomen volgens je eigen inzichten kunnen handelen. Ze kreeg een vage notie hoe de Aarde al eonen lang het strijdtoneel was van rivaliserende belangen. Het gaf haar een grimmig gevoel van voldoening dat de mensheid intussen zover ontwikkeld was dat ze niet meer een onwetend slachtoffer hoefde te zijn.

Haar zelfbewustzijn dijde uit, toen ze gewaar werd dat de sleutels uiteindelijk in de handen van aardse mensen waren komen te liggen. Dat de Gezanten weliswaar invloed uitoefenden, maar het niet voor het zeggen hadden. Niet meer. Vanuit haar buik welde liefde op; ze streelde de drie Gezanten op haar schoot. Haar hand bleef rusten op het hoofd van de lange man waar al hun aandacht om draaide. Ze was hun koningin. Was ze ook zijn koningin? Ze was in ieder geval zijn geliefde. Ze droeg zijn kind, dus was hij ook mens.

Yahlallo merkte het, draaide zijn hoofd en keek haar aan. De vreemde ogen van het jongetje stelden haar gerust. Ze wist niet waarom, Gezant Yascha-hij leek wel... begaafder dan Tom. Het goede woord wilde haar niet te binnen schieten. Ze keek hem weer aan en als vanzelf kwam het antwoord in haar op: Yascha-hij was nog maar net op de Aarde, pas zeven jaar, en daarom nog veel dichter bij zijn oorspronkelijke staat. Tom was hier al veel langer en veel meer mens geworden. Hoe oud was hij eigenlijk? *Tweeëndertig*.

‘Praten jullie in mijn hoofd?’ vroeg ze, bitser dan ze eigenlijk bedoelde.

Tom glimlachte en schudde zijn hoofd.

‘Nee Majesteit,’ antwoordde Yahlallo. ‘Je vragen worden wel beantwoord. Tom is al tweeëndertig omwentelingen hier op Aarde, ik pas zeven en Alante zestien. Zij was hier al eens eerder. Dit is haar tweede missie.’

Ze begreep het niet helemaal en aanvaardde het voor het moment.

Alante roerde zich. Ze was na hun gezamenlijke astrale reis in gesprek geweest met haar dochter Tomà in haar buik en keerde nu pas in het waakbewustzijn terug. Ze had Yahlallo’s uitleg wel gehoord.

‘Als Tome-zij ben ik eerst ingedaald in een waterdochter,’ fluisterde ze. ‘Mijn grootmoeder. Ze was het laatste kind van het Zeevolk dat de geboorte overleefde. Zo triest.’ Haar toonloos vertelde herinnering bevatte alle verdriet dat er was geweest. ‘Mijn grootvader trouwde met haar. Ik weet dat nog, de herinnering is teruggekomen toen we daarnet.... daar.... thuis...’ Haar zachte stem brak, een krampachtige snik schokte door haar heen. De anderen koesterden haar en deelden haar bewustzijn hoe half, hoe gespleten een Gezant zich op Aarde voelde. Afsesneden van hun andere helft, afsesneden van hun gezellen, afsesneden van het levende licht dat de Gezanten bergde als was het een baarmoeder. Yuli ervoer het mede, als toeschouwer en deze keer ook als hun trooster. Zij was zo aards als een vrouw maar kon zijn.

Het hielp. Met een bijna woest gebaar veegde Alante de tranen van haar gezicht en vervolgde haar relaas: ‘Mijn grootmoeder heette Na’haz. Ze was heel teer. Ik kan mijn herinnering van mezelf scheiden, weet je. Daarom ervaar ik mijn grootmoeder niet meer als ik. Ik ben Alante, nu en hier. Toen mijn zelf, Tome-zij, als Na’haz was geboren, was ze een heel ander persoon. Het lijkt vreemd, maar het is eigenlijk heel gewoon om mezelf ook als Na’haz te herinneren.’

Ze zweeg, verwonderd dat ze ten lange leste toegang had verkregen tot haar volledige kennis van heden en verleden.

‘Na’haz was heel mooi. Er waren echter geen leeftijdgenootjes om mee te spelen of mee te paren. Toen er dan ook een landmensman aan de oever verscheen en in het meer ging zwemmen, was het voor haar tegelijk een wonder en een koud kunstje om hem tot haar echtgenoot te maken. Ze zijn heel gelukkig geweest. Na’haz kreeg drie kinderen, toen stierf ze. Ze was totaal verzwakt. Mijn grootvader heeft de rest van zijn leven aan de oever van het meer gewoond. Hij...’ Weer moest Alante slikken, nu om het verdriet en de eenzaamheid van haar grootvader. ‘Hij heeft mijn moeder en haar broers opgevoed. Mijn broers hebben maar kort geleefd. Mijn moeder was sterker en bleef langer leven. Er waren nog enkele oudere watermensen over. Eén ervan is mijn vader geworden. Toen ik zeven was is het ongeluk gebeurd. Ik was de enige overlevende. Ik was bij mijn grootvader toen het gebeurde. Hij gaf mij elke dag les in lezen en schrijven en alles wat hij nog wist.’

‘Zijn je herinneringen terug gekomen, of is het je verteld?’ wilde Yuli weten. Alante haalde haar schouders even op. ‘Ze zijn weer terug en ook weer niet,’ verklaarde ze afwezig. ‘Heel langzaam komen sommige details terug, het blijft een lappendeken van losse fragmenten.’

‘Hé, de aura van vergetelheid is weg!’ merkte Tom op, die had liggen nadenken waarom het zo ruim aanvoelde en waarom ze zo makkelijk deze zielereis hadden kunnen maken. ‘De Bergmonniken hebben hem opgeheven. We zijn vrij.’ ‘Ja,’ zei Yuli met een spoor van verbazing in haar stem. ‘Ik heb het wel gemerkt, ik heb er niet bij nagedacht. We hebben geen bescherming meer nodig, we liggen ingebed tussen twee bevriende naties.’ Voor haar was de politieke situatie onderwerp van constante zorg. Dat was haar vak.

‘Kom, we gaan Yurane zoeken, ik wil haar alles vertellen.’

Opgewekt door haar energie stonden ze op en gingen hun vriendin zoeken. Die was zoals gebruikelijk te vinden in één van de tuinen. Ze was een groepje aandachtig luisterende kinderen aan het vertellen over een plant die ze in haar hand hield. Ze zag hen komen en zwaaide. ‘Heb je het al gemerkt?’ riep ze vrolijk. ‘De barrière is weg! We zijn vrij!’

Het gevoel van bevrijding werd door alle bewoners gedeeld; de tentenstad gonsde van het zingen en lachen.

Aya besloot van de gelegenheid gebruik te maken om een paar dagen in haar dorp te gaan werken. ‘De ergste nood is hier gelenigd,’ zei ze tegen Tom. ‘De dagelijkse medische hulp kunnen jullie zelf af. Natascha is heel goed en de oude genezeres Chi’Min weet genoeg van de normale kwaaltjes. Yurane is er ook nog. In het dorp hebben ze niemand.’

‘Hoe lang wil je gaan? Ik bedoel eigenlijk: wanneer kom je terug?’

Aya aarzelde. ‘Ik wil zoveel mogelijk hier zijn. Ik heb ook mijn verantwoordelijkheid voor de opleiding van Natascha. Ik hoop over een dag of tien terug te zijn. Ik heb nog een verzoek,’ ging ze haastig door toen Tom wilde reageren. ‘Kan ik een paard lenen? Dat scheelt dagen lopen.’

‘Natuurlijk. Wanneer wil je gaan?’

‘Nu. Wil jij iedereen gedag zeggen?’

Tom had de duidelijke indruk dat Aya van hem wegvluchtte. Hij had een even duidelijk gevoel dat hij niet intiem met Aya moest worden. Haar toekomst en de zijne zouden niet parallel lopen. Het deed hem wel verdriet, want hij hield van haar. Al zolang hij haar kende. Toen was ze nog een jong meisje.

Later die avond hield de Kroonraad beraad bij het licht van olielampjes. Ze moesten zuinig zijn met brandhout, dus een vuurtje voor de gezelligheid zat er niet meer in. Van onderen beschenen door het gouden licht stond hun koningin als een drakenvrouw in hun midden.

‘Er staat nu niets meer tussen ons en de wereld,’ begon ze. ‘De eeuwenlange bescherming van dit gebied door de Bergkloosterorde is vandaag opgeheven. We kunnen daarom binnenkort op bezoek rekenen.’

‘Van wie dan wel?’ wilde Jittakong weten.

‘Reizigers, handelaren, zwerfers, landloze boeren, struikrovers, soldaten, verkenners, gelukzoekers...’

‘Goudzoekers,’ vulde Tom aan.

HoWan ging tegenover haar staan.

‘Majesteit,’ begon hij formeel. ‘Namens de voorlopige regering van Doran breng ik u de complimenten over van onze regeringsleider, de Abashi Zetardamarad en de Minister van Buitenlandse Zaken, de deyo van het Huis Yandan.’

‘Welkom, Wong HoWan, eerste minister van Doran,’ antwoordde Yuli plechtig.

‘Wij zijn vereerd met dit eerste staatsbezoek dat wij in het korte bestaan van onze jonge natie Alantis mogen beleven.’

‘Mag ik u namens de Abashi dit verdrag aanbieden, waarin Doran uw natie erkent langs de grenzen van de sinds vandaag opgeheven stolp van vergetelheid...’ Hij fronste. ‘Wat ik nu zeg staat er niet in, ik hoor net dat de stolp van vergetelheid er niet meer is. Weten we eigenlijk wel waar de barrière overal gelopen heeft?’

‘Tja, hoe moet dat?’ vroeg Yuli zich af en ging naast hem staan. ‘Heb je er een kaart bij? Mooi. Hè, ik zie bijna niets bij dat lampje.’

Ze ging weer officieel staan. ‘Geachte HoWan, het doet ons genoegen dat onze natie erkend wordt door de regering van Doran. Ik stel voor dat we morgen bij daglicht het voorstel voor de vaststelling van de landgrenzen bespreken.’

‘Zoals u wenst, Majesteit.’ De dievenkoning boog hoffelijk. Met een handgebaar weerhield hij Yuli om weer te gaan zitten. ‘Er is, met uw welnemen, nog een boodschap van de Abashi en de deyo. Zij stellen voor op korte termijn een conferentie te houden waar naast Alantis, Doran en Chi’am ook de daarnaast liggende buurlanden deelnemen: het vorstendom Chambodya in het zuiden, waarmee Doran de delta deelt, en de Boeddhistische enclave Pertokyang. Zij zullen uitgenodigd worden Alantis eveneens te erkennen.’

‘Dat is een uitstekend idee.’ Yuli glunderde, er was praktisch politiek nagedacht door de Abashi en de deyo. Een natie bestond slechts bij de erkenning door andere naties. ‘Is er al een plaats voor gekozen?’

‘Het leek de deyo te provoceren om het in uw hoofdstad te doen...’ een vlugge grijns spleet even zijn plechtige gezicht in tweeën, ‘...er wordt per slot van rekening om erkenning gevraagd voor de stichting van deze natie. De stad Doran, als oude keizerstad, lijkt voorlopig de beste locatie. Dan kunnen de gasten meteen zien wat een burgeroorlog en een halve invasie aan schade teweeg kunnen brengen.’

‘Wilt u mijn erkentelijkheid aan uw regering overbrengen?’ vroeg Yuli met een hoofs gebaar. ‘En mijn groeten aan de Abashi en de deyo?’

‘Dat zal ik. Heeft u nog een boodschap voor de Prins? Ik ben naar hem op weg.’

‘Prins Norodom? U heeft een audiëntie bij hem?’ Het was wijd en zijd bekend dat de oude vorst zich zelden vertoonde en slechts hoogst zelden iemand in zijn afzondering toeliet.

HoWan knikte. ‘Dank zij de voorspraak van de Abashi en de deyo. Zij kennen hem al hun hele leven lang.’

‘Ja, dat is zo,’ fluisterde Yuli. Ongemerkt was het officiële gedeelte aan het overvloeien in het soort beraad waar ze zo van hielden, zonder reserves, intuïtief en vol gevoel. ‘HoWan, geëerde gast, breng Prins Norodom mijn liefde en respect over en vertel hem dat ik op een dag als de vrouw Yuli voor de poort van zijn klooster zal staan om hem mijn dochter te tonen, erfgename van drie tronen.’

HoWan liet zijn verrassing slechts blijken door zijn wenkbrouwen op te trekken, wat zijn gezicht iets komisch onschuldigs gaf. Hij knikte en ging zitten.

Yuli keek de kring rond. Ze ontmoette zoveel ernstige ogen dat ze de spanning verbrak met de vraag: ‘En, Victor, is er koffie?’

‘J...ja, ja, Majesteit!’ hakkelde hij en sprong op om aan haar verzoek te voldoen. Even later was iedereen voorzien.

‘HoWan,’ begon Yuli toen de concentratie hersteld was. ‘We willen graag je raad ten aanzien van de volgende onderwerpen: ons opgeheven isolement, nieuwsgaring en de delta.’